

XXVIII

ВѢЩИЙ ОЛЕГЪ.

Отъ

Пушкина.

(Прѣводъ отъ русьски.)

Повдигна се нинѣ самъ Вѣщій Олегъ,
Да мсти на Хозарѣ безумни;
На плѣнь и пожаръ, зарадъ тѣхний набѣгъ,
Обрече селата имъ шумни.
На вранний сей конь, въ Цариградска броя,
Той съ отборъ дружина на пѣть ~~вотрѣгна~~.

* *

Напрѣко прѣдъ него изъ тѣмни гори
Върви вѣхновейненъ магесникъ,
+ Покорень Перуну, пустинникъ старій,
На бждни завѣти прѣдѣстникъ.
В' молби и гаданья миналъ своя вѣкъ;
Прѣдъ мѣдрія старецъ застава Олегъ.

* *

Ме фактъ
"Кажы ми, о, старче, каква зананпрѣдъ
Очаква ме ~~ме~~ ~~судбина~~?"

За радость на мойтъ врагове безъ четъ
Да ли ще азъ скоро загина?

Открый ми ти всичко, отъ менъ се не бой:
Най-отборна кони—даръ нека е твой!"

* *

"Страхъ нѣма за вѣлхви, о, княже честитъ,
Награда не трѣбва имъ лѣстна;

Прѣдъ тѣхний погледъ свѣтътъ е открытъ,
Слова имъ сж воля небесна.

+ И твоютъ е жребий—добро или зло—
Написанъ на твоето ведро чело.

